

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/337/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203346
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2716203346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej vo veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. L., nar. XX. U. XXXX, trvalo bytom ul. M. XXX/XX, W., zastúpenému advokátkou: JUDr. Alena Arbetová, Námestie sv. Martina 3A, 908 51 Holíč, o zaplatenie 1.707,73 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobkyne i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 9. mája 2017 č. k. 7C/172/2016-82 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu, v napadnutej časti vyhovujúcej žalobe nad sumu istiny 900,94 eur a v časti náhrady trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na účet vedený v F. W. X. a. s., číslo účtu G.: X XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 1189,66 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1249,66 eur od 13.2.2016 do 8.3.2016, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1189,66 eur od 9.3.2016 do zaplatenia, a to do 15. dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania 33 %, s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (28.10.2013); § 369 ods. 1, § 497 a nasl. Obch.z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení nesk. predpisov); § 2 ods. 3, § 39, § 43, § 48, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 499, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (28.10.2013); § 3 ods. 3 a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (28.10.2013); § 180 CSP (Civilného sporového poriadku č. 16/2015 Z. z. v znení neskoršieho predpisu), odkazom na čl. 1 Ústavy SR a Smernicu rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 22.6.2016 domáhala uložiť povinnosti žalovanému zaplatiť jej istinu 1.707,73 eur, úrok 73,36 eur, úrok z omeškania 0,94 eur, úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1 767,73 eur od 13.2.2016 do 8.3.2016, z nezaplatennej istiny vo výške 1 707,73 eur od 9.3.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 73,36 eur od 13.2.2016 do zaplatenia a nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 7,35 eur, všetko z titulu nesplatenia úveru.

Súd prvej inštancie vychádzal z skutkového stavu, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným (fyzickou osobou) 28.10.2013 v zmysle § 497 a nasl. Obch.z. úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytla žalovanému úver v sume 2.000 eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky po 29,78 eur v počte 120 splátok, RPMN vo výške 15,42 %, priemernú RPMN ku dňu podpisu zmluvy vo výške 18,84 %, ročnú úrokovú sadzbu 12,90 % do splatnosti, konečnú splatnosť: 10.10.2023. Z obsahu zmluvy mal preukázané, že výška mesačnej splátky je špecifikovaná sumou 29,78 eur, čiže nie je presne špecifikovaná v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Zmluvou sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky do určitej výšky a tento sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť celkovo 3 673,60 eur a splniť ostatné povinnosti podľa úverovej zmluvy. Z listinných dôkazov mal preukázané, že žalovanému bol reálne poskytnutý úver v sume 2.000 eur, žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru, porušil zmluvné povinnosti a pohľadávku neuhradil. Ku dňu podania žaloby predstavovala podľa žalobkyne pohľadávka nesplatenú istinu vo výške 1.707,73 eur, úroky vo výške 73,36 eur, úroky z omeškania vo výške 0,94 eur. Žalobkyňa nesplatenú istinu úročí úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne s odkazom na § 369 ods. 1 Obch.z. a nesplatené úroky úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne. Pre riadne nesplácanie úveru žalovaným došlo 12.2.2016 k predčasnému zosplateniu úveru, do tohto dátumu zaplatil žalovaný na istinu 232,27 eur. Z vyjadrenia žalobcu a aj ním predložených listín mal súd preukázané, že do 10.11.2015 žalovaný zaplatil celkovo 750,34 eur a z tejto sumy použila žalobkyňa na započítanie na úrok sumu 487,20 eur, na istinu sumu 232,27 eur. Presne výpočtom súdu preukázal, ako dospel k požadovanému (nesplatenému) úroku 73,36 eur a k požadovaným (nezaplateným) úrokom z omeškania 0,94 eur. Zároveň súdu doložil „Amortizačnú tabuľku“.

Žalovaný okrem zaplatenia sumy v celkovej výške 750,34 eur do 10.11.2015 zaplatil po zosplatení úveru ešte sumu vo výške 60 eur a to dňa 8.3.2016. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, hoci mu bola riadne doručená 20.7.2016.

Na základe písomnej úverovej zmluvy žalobkyňa poskytla žalovanému reálne úver 2.000 eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky v sume 29,78 eur splatné vždy k 10. dňu v mesiaci, celková suma úveru na splatenie v sume 3 673,60 eur, počet mesačných splátok 120, RPMN vo výške 15,42 %, ročná úroková sadzba 12,90 % do splatnosti. Žalovaný nezaplatil splátky riadne a včas, dostal sa do omeškania, na istine nezaplatil sumu 1.189,66 eur. Do zosplatenia úveru celkovo zaplatil sumu 750,34 eur a to v období od 11.11.2013 do 10.11.2015 a po zosplatení zaplatil ešte dňa 8.3.2016 sumu 60 eur. Žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania z nezaplatenej istiny vo výške 1.767,73 eur od 13.2.2016 do 8.3.2016 a z nezaplatenej istiny vo výške 1.707,73 eur a z nezaplatených úrokov vo výške 73,36 eur od 13.2.2016.

Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ. Pokiaľ je jednou z podmienok platnosti úverovej zmluvy aj uvedenie presnej špecifikácie, z čoho mesačná splátka pozostáva, je povinnosťou to v zmluve uviesť, hoc by mala zmluva i o dve či tri strany navyše. Každý dlžník ako spotrebiteľ má právo mať vedomosť, aká suma zo splátky bude pripadať na istinu, aká na úroky. Žalobca síce k žalobe doručil „Amortizačnú tabuľku“, avšak z obsahu predmetnej zmluvy a listinných dôkazov nevyplývalo, žeby bola „Amortizačná tabuľka“ aj súčasťou úverovej zmluvy. Z toho si súd ustálil, že predmetná tabuľka nebola súčasťou úverovej zmluvy. Súd odčítaním zaplatenej sumy 810,34 eur (750,34 eur + 60 eur) od reálne vyčerpanej celkovej sumy 2.000 eur zistil, že žalovaný doposiaľ neuhradil istinu vo výške 1.189,66 eur. Nakoľko na úver je potrebné obligatórne prihliadať ako na bezúročný a bez poplatkov a žalovaný preukázateľne neuhradil z poskytnutého úveru sumu 1.189,66 eur, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť práve túto sumu 1.189,66 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.249,66 eur od 13.2.2016 do 8.3.2016, kedy sa dostal žalovaný do omeškania po zosplatení celej pohľadávky a následne nakoľko došlo dňa 8.3.2016 po zosplatení k úhrade sumy vo výške 60 eur, tak súd priznal žalobkyňi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.189,66 eur od 9.3.2016 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 263 ods. 1 CSP, vecne dôvodil úspechom žalobkyne v konaní 33% (žalobkyňa žiadala zaplatiť 1.789,38 eur, súd jej priznal 1.189,66 eur, teda úspech žalobkyne bol 66,48% a úspech žalovaného bol 33,52% a čistý úspech žalobkyne bol 32,96%, zaokrúhlene 33%).

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej

inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Nestotožnila sa s argumentmi súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Z bodu 1.1 Zmluvy o pôžičke vyplýva, že Všeobecné obchodné podmienky žalobkyne (ďalej len „VOP“) sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: výška anuitnej splátky: 29,78 eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky: 11.11.2013, počet anuitných splátok: 120 a periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky: mesačne v 10. deň kalendárneho mesiaca. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov, vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka. Banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku, z čoho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Každopádne bod 2.5.5. OP určuje poradie uspokojovania pohľadávky. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozhodnutie Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/43/ES z 23.4.20108 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) v spojení s čl. 3 písm. m/ tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, z čoho vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá vo VOP alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Uvedeným výrokom Európsky súdny dvor jednoznačne potvrdil, že banka na spôsob uvádzania týchto povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát, ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľa takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 15.2.2017 č. k. 12Co/149/2016-60, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 28.2.2017 č. k. 6Co/68/2017-46 a zo dňa 28.3.2017 č. k. 6Co/84/2017-57. Podľa názoru žalobkyne účelom a cieľom ZoSÚ v časti týkajúcej sa dotknutej náležitosti nebola tá skutočnosť, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, v

akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, že splátka vo výške 29,78 eur pozostáva z poplatku za poistenie vo výške 1,47 eur, z úroku 12,9% ročne, je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohla žalobkyňa poskytnúť žalovanému aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bola ochotná poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovanej a bezplatne. Žalovaný takú žiadosť žalobkyňi neadresovala, ale namiesto toho si svoj záväzok nesplnil, vedomý si toho, že žalobkyňa mu poskytla úver vo výške 2.000 eur. Žalovaný nespochybnil poskytnutie úveru. Žalovaný sám, dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobkyňou a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobkyňa vrátiť (celková čiastka, ktorú musí zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru), bola zrozumiteľne informovaná o svojich povinnostiach v bode 1.2 Zmluvy. Nebola porušená žiadna zásada občianskoprávných vzťahov. Poukázala aj na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, ktorá je zverejnená na internetovej stránke NBS.

3. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti nad sumu istiny 900,94 eur podal včas odvolanie aj žalovaný, s návrhom na zmenu rozsudku v napadnutej časti tak, aby bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňi sumu 900,94 eur. Dôvodil, že nesúhlasí so sumou, ktorú bol zaviazaný uhradiť žalobkyňi. Dňa 28.10.2013 uzatvoril so žalobkyňou úverovú zmluvu, na základe ktorej mu mala poskytnúť sumu 2.000 eur, v skutočnosti mu však bola poskytnutá suma 1.900 eur. Žalobkyňa predložila súdu prehľad splácania do predčasného zosplatnenia a prehľad splácania po predčasnom zosplatnení, ktorý nezodpovedá skutočným úhradám, ktoré žalovaný realizoval. Žalovaný v skutočnosti uhradil: 23.1.2015: 39,46 eur, 26.2.2015: 40 eur, 10.3.2015: 31,25 eur + 0,16 eur, 9.7.2015: 37,85 eur a 9.9.2015: 38,77 eur. Ostatné úhrady v prehľade zodpovedajú úverovým splátkam, ktoré vykonal. Celkom uhradil formou úverových splátok sumu 772,76 eur. Okrem úverových splátok mu boli z účtu žalobkyňou strhávané finančné čiastky formou úrokov, upomienok, výziev za prečerpanie úveru, a to vo výške 111,98 eur. S poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ a k tomu, že žalobkyňa uhradil celkom sumu 999,06 eur (772,76 eur + 111,98 eur), čo by sa mu malo zohľadniť vo vzťahu k poskytnutému úveru vo výške 1.900 eur. V prílohe predložil výpisy z jeho účtu u žalobkyne.

4. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného v jej podaní z 26.6.2017. S poukazom na § 366 CSP mala za to, že žalovaný mal svoje tvrdenia a dôkazy na podporu svojich tvrdení uplatniť najneskôr v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovanému bola žaloba riadne doručená, čo je v spise preukázané doručenkou podpísanou žalovaným. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, ani sa nedostavil na nariadené pojednávanie napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené, svoju neúčast' neospravedlnil, nežiadal odročit' termín pojednávania. Žalobkyňa má za to, že žalovaným uvádzané tvrdenia nie je možné použiť v odvolaní, nakoľko sa jedná o prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie a žalovaný nepreukázal, že by sa jednalo o prostriedky, ktoré možno uplatniť v odvolacom konaní iba v zmysle § 366 CSP, a teda nespĺňajú z vecného a časového hľadiska podmienky podľa citovaných zákonných ustanovení ako nové skutočnosti. Žalobkyňa mala za to, že odvolací súd na ne nemôže prihliadať.

5. Žalovaný sa v podaní z 26.6.2017 vyjadril k odvolaniu žalobkyne tak, že s ním nesúhlasí, zopakoval, že reálne mu bola poskytnutá suma iba vo výške 1.900 eur, keďže zo sumy 2.000 eur uvedenej na zmluve mu žalobkyňa ešte pred poskytnutím finančných prostriedkov odčítala sumu vo výške 100 eur ako tzv. poplatok za poskytnutie úveru, ktorý však nemá opodstatnenie a je zjavne neprijateľnou podmienkou, čo je konštatované aj v rozhodnutiach. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 8 Sžo/21/2013. Považoval za zrejmé, že žalobkyňa si môže od neho nárokovať výhradne sumu 1.900 eur a nie 2.000 eur. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/2015 vykladá výlučne len smernicu a nie vnútroštátnu úpravu. Vzhľadom k tomu, že ZoSÚ vyžaduje striktné podmienky ako smernica, nie je možné rozhodnutie SD EÚ aplikovať na prípad žalovaného. Nedodržanie ustanovení ZoSÚ má za následok zákonom predpokladanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. S poukazom na § 53 ods. 4 písm. a/ O. z. uviedol, že nemal možnosť oboznámiť s tým, v akej výške bude mesačne splácať dlh a v akej miere odmenu žalobkyne (úrok z omeškania a poplatok). Bol názoru, že prišlo aj k porušeniu ust. § 53 ods. 4 písm. o/ O. z., keď žalobkyňa nešpecifikovaním jednotlivých častí splátok je jediným, kto po podpise zmluvy jednostranne určuje, aká časť bude použitá na splátky istiny a splátky úrokov a poplatkov (teda odmenu žalobkyne, pričom žalovaný nemohol do uvedeného zasiahnuť ani inak uvedené zistiť).

Tvrdenie žalobkyne o tom, že jej mohol bezplatne kedykoľvek zavolať a zistiť splátky istiny a splátky úrokov a poplatkov je absurdné. Žalobkyňa neposkytnutím amortizačnej tabuľky mohla kedykoľvek a jednostranne určovať výšku svojej odmeny. Uvedené konanie považuje žalovaný za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave 9Co/245/2013, podľa ktorého nesplnenie taxatívne zákonom ustanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje, že veriteľ (žalobkyňa) nemôže od neho požadovať úrok ani poplatky. Sama žalobkyňa uvedené obchádzaním zákona riešila tak, že mu odrátala poplatok za poskytnutie úveru priamo z požičiavanej sumy. Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/523/2014.

6. V podaní z 26.7.2017 žalobkyňa uviedla, že pokiaľ ide o žalovaným spochybňovaný poplatok za poskytnutie úveru, ktorý označuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, tak s týmto sa žalobkyňa nestotožňuje. S poukazom na § 53 ods. 1 O. z. poukázala na to, že v ustanovení uvedené neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určite, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Poukázala na § 53 ods. 6 O. z., § 1 ods. 1 a 3 a § 10d ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, z ktorých ustanovení podľa nej jednoznačne vyplýva, že primeranosť ceny za poskytnutie finančných prostriedkov nie je predmetom posudzovania z hľadiska primeranosti tejto zmluvnej podmienky, pokiaľ je táto zmluvná podmienka vyjadrená určite, jasne a zrozumiteľne a pokiaľ neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Ako vyplýva zo zmluvnej dokumentácie všetky poplatky boli jasne a zreteľne uvedené jednak v úverovej zmluve a jednak sa s nimi spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť aj prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením zmluvy. Na základe uvedeného považovala za zrejmé, že postupovala pri určení výšky poplatku za poskytnutie úveru v súlade s právnymi predpismi a od spotrebiteľa nevyžadovala za poskytnutie finančných prostriedkov žiadne neprimerané plnenie.

7. V podaní z 27.7.2017 žalovaný uviedol, že s vyjadrením žalobkyne nesúhlasí, poukázal, že spor medzi stranami je spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahuje ust. § 290 až § 300 CSP. Taktiež poukázal na čl. 2 ods. 1 CSP a na to, že v zmysle ust. § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz. Súd výzvou z 28.6.2016 vyzval žalobkyňu, aby sa vyjadrila, akú sumu žalovaný reálne čerpal, ďalej aby sa vyjadrila a predložila doklady o úhradách z jeho strany, je zrejmé, že súd za skutočnosť nevyhnutnú pre rozhodnutie vo veci považoval aj preukázanie skutočne vykonaných úhrad. Žalobkyňa však účelovo aj napriek výzve súdu neposlala kompletnú dokumentáciu o všetkých úhradách, ktoré boli zo strany žalovaného realizované a ani o úhradách poplatkov a úrokov, ktoré mu žalobkyňa strhávala z účtu, i napriek tom, že jej tieto skutočnosti museli byť známe a musela mať vedomosť o tom, že žalovaný jej v skutočnosti uhradil sumu 999,06 eur (772,76 eur + 111,98 eur) a nie sumu 232,27 eur, ktorú uviedla žalobkyňa v súdnom konaní. Rovnako mu nebol poskytnutý úver v sume 2.000 eur, ale reálne mu bol poskytnutý úver len v sume 1.900 eur. Z výzvy súdu je zrejmé, že chcel zistiť skutočne vykonané platby (úhrady), ako aj to, že uvedené je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Preto, aby bola zistená výška dlhu v spotrebiteľských sporoch je nevyhnutné, aby bolo zistené koľko skutočne spotrebiteľ uhradil a neplnil dvakrát, čo by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti.

8. Vo vyjadrení zo 17.8.2017 žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že všetky relevantné tvrdenia a dôkazy použila v predchádzajúcich podaniach. Tvrdenia žalovaného považuje za účelové, s cieľom vyhnúť sa úhrade dlžnej sumy. V konaní predložila prehľad splácania žalovaného, z ktorého je zrejmé, kedy a akú sumu žalovaný uhradil, aká suma z danej splátky bola započítaná na úrok, aká na istinu, prípadne na poistenie a pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností ho opätovne predložila v prílohe takéhoto podania. Ako vyplýva zo zmluvnej dokumentácie všetky poplatky boli jasne a zreteľne uvedené jednak v úverovej zmluve a jednak sa s nimi spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť aj prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením zmluvy. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa postupovala pri určení výšky poplatku za poskytnutie úveru v súlade s právnymi predpismi a má nárok na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru v celom rozsahu.

9. Žalovaný sa v jeho podaní z 24.8.2017 vyjadril tak, že s vyjadrením žalobkyne z 26.7.2017 nesúhlasí. Žalobkyňa svoje vyjadrenie pojala tendenčne, obsahuje účelové a umelé konštrukcie, ktorými sa snaží

žalobkyňa svoj nezákonný nárok zdôvodniť. Žalobkyňa nepochopiteľne rieši, či je ňou účtovaný poplatok za spracovanie úveru v súlade s nariadením vlády, nerieši však to, že uplatnenie úhrady poplatku za poskytnutie úveru bolo opakovane súdnou praxou označené ako nekalá obchodná praktika a je zákonom aj zakázaná. Spôsob, keď je na úverovej zmluve uvedená úplne iná suma ako bola skutočne spotrebiteľovi poskytnutá, pričom tento rozdiel mal veriteľ/dodávateľ použiť na rôzne nepreskúmateľné poplatky, bol v minulosti hojne používaný nebankovými subjektami. V zmysle rozhodovacej praxe (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Sžo/21/2013) platí, že ak veriteľ do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide z jeho strany o konanie, ktorým mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, čo je zákonom definované ako zakázaná nekalá obchodná praktika. To, že žalobkyňa rieši, či výška poplatku prevyšuje alebo neprevyšuje dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti je úplne bezpredmetným, nakoľko spôsob jeho uhradenia, keďže prišlo k jeho zrazeniu z ceny samotného úveru ešte pred jeho vyplatením, je nezákonný. SD EÚ opakovane a veľmi striktné vyjadruje povinnosť vnútroštátnych súdov zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť ich rozhodnutí. Žalobkyňa podľa neho neustále poukazuje na rozhodnutie, v ktorom vnútroštátny súd nesprávne aplikoval rozhodnutie SD EÚ, ktorý nikdy nevykladal slovenské vnútroštátne právo a nikdy neuviedol, že by vnútroštátne súdy nemali aplikovať slovenský právny poriadok. V tomto prípade práve naopak. Len uplatnením platného práva (ZoSÚ) môže byť zachovaná predvídateľnosť súdnych rozhodnutí.

10. V podaní zo 14.9.2017 žalobkyňa k rozsudku SD EÚ C-42/15 a k náležitostiam zmluvy doplnila: Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia ku konaniu C-42/15 listom z 11.5.2015 zn. 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky (citované z uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/87/2016-75 z 2.5.2017). Žalobkyňa má za to, že úverový vzťah je potrebné posúdiť podľa ZoSÚ, ktorý je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008. Súdny dvor EÚ v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v. Land Nordrhein - Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné súdy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo, ale vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. Vo veci náležitostí úverovej zmluvy poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10.7.2017 č. k. 14Co/454/2016-66.

11. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu, v napadnutej časti vyhovujúcej žalobe nad sumu istiny 900,94 eur treba navzdory námietkam odvolateľov považovať za vo výroku vecne správny.

12. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovaným ako spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

13. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o.i. i na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnej zákonom stanovenej

náležitosti takejto zmluvy, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarcu v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Súd prvej inštancie rozhodol preto správne po zistení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami konania neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil (ako bude s jeho platbou naložené) a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda i na odplatu žalobkyne. To nemožno nahraďovať uvedením len výšky mesačnej splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo 128/2016, sp. zn. 7Sžo 61/2015). Stanovenie rozsahu splácania istiny, úrokov a iných poplatkov (tzv. rozčlenenie splátky), bolo možné napr. vymedzením percentuálnej časti označenej splátky, ktorá pripadá na jednotlivé jej súčasti (istinu, úrok a iné poplatky), prípadne mechanizmus spôsobu (pravidiel) jej zmeny.

Predmetná obligatórna náležitosť (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané.

Odvolačný súd sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že pre splnenie obsahových zákonom stanovených náležitostí zmluvy postačovalo uspokojiť sa s uvedením výšky mesačnej splátky. V zmluvách, ktoré nečlenia splátky na časť istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ nevie, koľko má hrdiť na istinu úveru, úroky a poplatky. Aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť pre uzavretie úverovej zmluvy na základe úplnej znalosti veci, je potrebné mu poskytnúť informácie i o nákladoch spojených s úverom. Občianskoprávna úprava priradovania čiastočného plnenia dlhu, je založená na prednostnom splácaní istiny a až následne úrokov (ak dlžník neurčí inak) podľa § 566 ods. 2 O.z.. Na rozdiel od tejto úpravy Obch.z. upravuje započítavanie jednotlivých plnení v opačnom poradí. Ak zmluva obsahuje rozčlenenie splátky, tak o tom, aká časť sa použije na splátku istiny a aká na splátku úrokov, poplatkov, má spotrebiteľ vedomosť od počiatku uzavretia zmluvy a veriteľ, mimo vôle spotrebiteľa, nemôže jednostranne rozhodnúť o splátke istiny a svojej odplaty, prípadne ďalších nákladov. Ak spotrebiteľ v dôsledku nerozčlenenia splátky v zmluve nevie, v akom pomere bude splácať istinu úveru a hrdiť úroky z úveru ako odmenu veriteľa, je treba konštatovať kvalifikovanú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (rozdelenie tak neurčuje dohoda so spotrebiteľom a o spôsobe splácania istiny a úrokov nie je veriteľom informovaný v čase uzavretia zmluvy).

Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje implementáciu ustanovení smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) do slovenského právneho poriadku, pričom ide o jej úplnú harmonizáciu. Podľa článku 10 ods. 1 písm. h/ označenej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

ZoSÚ však jednoznačne svojou úpravou ide nad rámec smernice a vyjadruje požiadavku rozčlenenia splátky. Zrejmý konflikt medzi smernicou a zákonom bol riešený aj v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, ktorý potvrdil, že smernica skutočne takéto členenie nepožaduje. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený. Vnútroštátne súdy sú sice povinné vykladať národné právo vo svetle znenia a účelu smernice, avšak tento výklad nie je absolútny, pretože eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť jeho výslovné znenie (v opačnom prípade by šlo o výklad *contra legem*).

Žalobkyňa hoci správne poukázala na skutočnosť, že členské štáty nie sú oprávnené prijímať odchýlné ustanovenia od smernice, teda nemajú zahŕňať do zmluvy o úvere iné náležitosti než uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, ZoSÚ však nad rámec smernice požaduje rozčlenenie splátky. Gramatický, ale aj teleologický výklad preto neumožňuje prijať záver, že predmetné zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017).

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka (podľa poznámky 18 - § 52 - § 60 O.z.) musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZSÚ (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Uvedený text zákonov (pri použití historického výkladu ide o totožnú dikciu zákonov, porov. podnet Krajského súdu v Prešove na prijatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR) je odlišný od textu smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom už v úvodnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ) síce bolo transponovať smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i/ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. Do „konfliktu“ sa zákon so smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa, stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny a v akej výške na úroky a ostatné poplatky).

Až na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej sa tento konflikt smernice a zákonnej úpravy, stal zákonodarcovi známy, konštatovaním, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice.

Zámer zákonodarcu transponovať smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený, ale keďže zákonodarca postupoval tak, že sa dostal nad prípustný rozsah smernice, následne (po označenom rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie) zosúladiť smernicu a vnútroštátnu úpravu zákonom (z. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z.), ktorým došlo i k zásadnej zmene legislatívneho textu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ (pôvodne k/, potom l/) zákona ZoSÚ, s účinnosťou od 1. mája 2018. Termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ bol nahradený slovami „frekvenciou splátok“. Podľa dôvodovej správy k tomuto novelizovanému zneniu zákona, vypustenie uvedenej náležitosti zmluvy bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, inak by Slovenská republika šla nad rámec podmienok stanovených smernicou.

Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy (historický výklad) tejto náležitosti zmluvy zákonom ZSÚ, s jej právnou úpravou ZoSÚ do 30. apríla 2018, vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a

termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca podľa dôvodovej správy k zákonu (č. 568/2007 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, Notársky poriadok, v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktorým sa zaviedlo rozčlenenie splátky, vyjadril (po prvý krát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Konkrétne takým spôsobom, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto nemožno preklenúť eurokonformným výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ len spresňuje, čo splátka zahŕňa. Zámer zákonodarcu vyplývajúci z dôvodovej správy k ZoSÚ je potom už nezmenený a podľa dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z. (ktorým sa od 1. mája 2018 novelizuje aj sporné ustanovenie ZoSÚ) je daná potreba legislatívnej zmeny z dôvodu, že ZoSÚ ide nad rámec smernice.

Dve rôzne zákonné formulácie predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy ZoSÚ (do 1. mája 2018 a po uvedenom dátume), nemôžu smerovať k jednému výkladu (porov. podnet Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR).

Súčasne s prvotnou vnútroštátnou úpravou predmetnej náležitosti zmluvy bol doplnený tiež odsek 2 § 566 O.z.. Táto úprava určuje, v akom poradí je treba započítať čiastočné plnenie dlhu (pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie započíta najprv na istinu a až potom na úroky, pričom takáto poradie môže zmeniť len dlžník, nie veriteľ).

Ako je už vyššie uvedené spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa a neurčoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch.z.).

Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka. Požiadavka rozčlenenia splátky mala legislatívne vyjadriť zámer vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, aby dostal dôležité informácie ešte pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorému sa tak umožnia porovnať produkty a pomôžu pri rozhodovaní o výbere produktov poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Úplná znalosť veci spotrebiteľa predpokladá poskytnutie informácií aj o nákladoch spojených s úverom (aby veriteľ svojvoľne a nekontrolovateľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa a výlučne sám neurčoval, aká časť sa použije na splátku istiny, aká na splátku úrokov a poplatkov), teda poznanie pravidiel, podľa ktorých veriteľ postupuje (uvedené už odznelo v odbornom článku „Prečo rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Cieľom rozčlenenia splátok bolo informovanie spotrebiteľov o nákladovosti úveru, za účelom rozpoznania podmienok splácania úrokov a poplatkov, ako dôležité právo spotrebiteľa v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Preto eurokonformným výkladom nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny, a to nielen vo vzťahu k jazykovému zneniu zákona, ale aj k jeho vyššie uvedenému účelu (predstavujúceho vyššiu ochranu spotrebiteľa, avšak nad rámec smernice).

Rozlišovanie splátky, v prípade ktorej sa uhrádza aj istina a úrok, má reálny praktický význam. Zmluvná rovnováha pri spotrebiteľskom úvere mohla byť naplnená len v prípade informovania veriteľa o podmienkach splácania rozčlenených častí splátky, prípadne o ich pomere alebo spôsobe zmeny, z hľadiska porovnávania produktov pri rozhodovaní spotrebiteľa o uzavretí zmluvy, ako i pri konsenzuálnom určení aká časť plnenia sa použije na splátku istiny a aká na splátku úrokov. ZoSÚ stanovuje spôsob výpočtu RPMN, označením príslušného vzorca, ako i dosadzovaných hodnôt, pričom pojem splátka v tomto smere ostáva zachovaný, vzhľadom na dohodnutú výšku splátky v zmluve. Smernica pritom predpokladá na účely výpočtu RPMN údaje o splátkach, a to tak, aby bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré sa do výpočtu nezahŕňajú, rovnako tak predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl. 19 ods. 2, čl. 10 ods. 1 písm. j/, príloha II., 2 porov. podnet Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR).

Zákonodarca vychádzal z odlišností pojmov rozčlenenie (rozpis) splátky a amortizácia úveru, vzhľadom na ich odlišný účel. Cieľom rozčlenenia splátok bolo informovanie spotrebiteľa o nákladovosti úveru, so zámerom rozpoznania podmienok splácania úrokov a poplatkov, v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Požiadavka poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ako i jej obsah (§ 9 ods. 3, 5 ZoSÚ) sa vzťahuje na dohodu o amortizácii istiny (amortizačná tabuľka má obsahovať rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov, dodatočných nákladov a iné). V prípade ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje naplnenie aj ďalšej obligatórnej zmluvnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. m/ ZoSÚ (súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov).

Uvedené ustanovenie § 9 ods. 2 písm. m/, ako aj ustanovenie § 9 ods. 3, 5 ZoSÚ, sa týkajú (ne)existencie dohody o amortizácii, avšak bez vylúčenia nutnosti oboznámenia spotrebiteľa s rozpisom jednotlivých splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Pokiaľ by sa rozčlenenie splátok malo meniť, tak z hľadiska zrozumiteľnosti poznania nákladovosti úveru, spotrebiteľ má právo poznať podmienky takejto zmeny. Argument poskytovateľov úverov o následku rozsiahlejšieho obsahu zmluvy, pri naplnení požiadavky rozčlenenia splátok, nebol náležitý, keďže v prípade zmeny pomeru rozčlenenia splátky postačovalo vyjadrenie mechanizmu zmeny, v súvislosti s jednotlivými časovými obdobiami, v priebehu splácania úveru.

Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, keď považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

14. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

V predmetnej veci neboli žalovaným uplatnené pred súdom prvej inštancie žiadne prostriedky procesného útoku ani obrany, tieto uplatnil až v odvolaní (viď vyššie reprodukované odvolanie žalovaného), na ktoré však odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemalo byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nešlo o prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, čo ani odvolateľ v odvolaní netvrdil, neuvádzal, že by malo ísť o opravný prostriedok s právom novôt.

Odvolateľ v neskoršom vyjadrení v odvolacom konaní poukázal na čl. 2 ods. 1 a § 290 - § 300 CSP (spotrebiteľské spory), najmä však na § 295 CSP, ktorý podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie aplikovať.

Podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

Nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Podľa novej právnej úpravy súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany.

Výnimočne však súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhli (tzv. príklon k vyšetrovaciemu princípu), ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to zákon explicitne umožňuje. Ide, okrem iného, aj o spotrebiteľské spory, v ktorých súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Zákonodarca to zhrnul tak, že súd

sa nebude spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám.

Ako konštatoval predkladateľ novej právnej úpravy, koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania a je plne v súlade s koncepcným zameraním Civilného sporového poriadku. Rovnako tvorí funkčnú a teleologickú jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrážneho poriadku (čl. 10 CSP). Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum, spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie (pozri § 153 CSP), plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania (pozri § 154 CSP) predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho aj procesnoprávneho vzťahu však podľa predkladateľa vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konania. Z tohto dôvodu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Aj v spotrebiteľských sporoch vyhlási súd uznesenie, ktorým sa dokazovanie končí. Toto uznesenie však bude zaväzovať len dodávateľa. Spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 CSP sa nepoužije.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa spolu s podanou žalobou predložila súdu prvej inštancie Úverovú zmluvu č. 82746 z 28.10.2013, Druhú upomienku z 15.12.2015, Výzvu na predčasné splatenie úveru z 12.2.2016, Prehľad splácania - do predčasného zosplatnenia, po predčasnom zosplatnení (oba prehľady obsahovali dátum a sumu splátky, rozpis započítania na úrok, na istinu, na poisťné a vyčíslenie doposiaľ nesplatených istín), Stav omeškaných splátok na úvere (s uvedením dátumu každej omeškanej splátky a sumy splátky, dátum zosplatnenia), Prepočet zmluvných úrokov, Prepočet úrokov z omeškania, Sadzobník poplatkov I. časť, Všeobecné obchodné podmienky žalobkyne (ďalej len „VOP“), ako i listinu označenú ako výpoveď a výpis z úverového účtu. Vo vyjadrení zo 7.7.2016 bližšie špecifikovala spôsob výpočtu úrokov, úrokov z omeškania a RPMN, zopakovala tvrdenia zo žaloby a v prílohe predložila VOP účinné od 1.7.2013.

Súd prvej inštancie doručil žalobu i vyjadrenie žalobkyne zo 7.7.2016 spolu so všetkými ich prílohami, poučeniami a uznesením súdu prvej inštancie z 13.7.2016 č. k. 7C/172/2016-70 (obsahujúcim výzvu podľa § 167 ods. 2 CSP, aby sa žalovaný do 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k žalobe, uviedol, či uplatnený nárok v celom rozsahu uznáva, ak ho neuznáva aby uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení) žalovanému dňa 20.7.2016 (viď doručenkú pri č.l. 69), ktorý sa napriek tomu k žalobe nevyjadril, a to ani v stanovenej lehote ani neskôr až do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 9.5.2017 bolo žalovanému o.i. znovu doručené i Poučenie o možnosti zastúpenia spotrebiteľa a o jeho procesných právach a povinnostiach podľa § 292 CSP.

Podľa obsahu poučení zo strany súdu prvej inštancie bol žalovaný poučený o.i. podľa § 295 a § 296 CSP i o povinnosti pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP).

Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP).

Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktornosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej

a zákonnej koncentracii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016).

Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne, ani čo do základu nároku ani čo do jeho výšky žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nepoprel, v konaní pred súdom prvej inštancie bol úplne pasívny, k žalobe sa napriek výzve súdu a daným poučeniam nevyjadril, na pojednávanie, na ktoré bol riadne a včas predvolaný sa bez ospravedlnenia nedostavil. Ustanovenie § 295 CSP podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať tak, že by mal súd vykonávať dokazovanie v prospech spotrebiteľa, ktorý je v konaní úplne pasívny a v konaní neuvedie ani len to, či žalobou uplatnený nárok popiera alebo nie. Je namieste aby žalovaný prijal sankciu za svoju pasivitu, a to stratu sporu.

15. Na základe všetkého vyššie uvedeného potom odvolací súd prišiel k záveru, že ani jedno z odvolaní nebolo dôvodné, preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu, v napadnutej časti vyhovujúcej žalobe nad sumu istiny 900,94 eur a v časti náhrady trov prvoinštančného konania (odvolacími námietkami nespochybnenej) ako vo výroku vecne správny potvrdil.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalobkyňa ani žalovaný neboli úspešní ohľadne svojho odvolania smerujúceho v oboch prípadoch proti príslušnému meritórnemu výroku a naopak úspešní boli vo vzťahu k odvolaniu protistrany. Mieru úspechu oboch sporových strán (keď každá „obhájila“ v odvolacom konaní jeden z meritórnych výrokov) je preto možno hodnotiť/stanoviť ako rovnakú, čo zodpovedá hypotéze aplikovaného ustanovenia § 255 ods. 2 CSP upravujúceho náhradu trov konania v prípade čiastočného úspechu sporových strán, preto súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)